

KERKBAND

Nederlandse Interkerkelijke gemeente DENIA

wenst u gezegende Kerstdagen
en een gelukkig Nieuw Jaar

Gedachtenisondag (Ingebracht door de secretaris)

Zondag 22 november noemden wij, in het midden van de gemeente, de namen van hen die van ons heen gingen in het afgelopen jaar. Namen die blijven klinken zo lang wij leven, namen die geborgen blijven tot ver over de grenzen van ons leven, in de trouw van God. Bij elke naam werd een kaars aangestoken om hen te gedenken en hen toe te vertrouwen aan God. Ook gemeenteleden konden vervolgens een kaars aansteken voor de dierbaren die hen ontvallen waren.

Overledenen in het afgelopen kerkelijke jaar. (nov. 2014 → nov 2015)

Overleden:	Naam:	Leeftijd:
13 januari	Rinus van Stee	81 jaar
3 maart	Annie Scheele-de Hamer	77 jaar
29 juni	Bertus Homburg	94 jaar
13 augustus	Piet van Noord	88 jaar

*Hier noemen wij de dure namen
van de levenden van ooit,
die met het geloof getooid
aan de levensgrenzen kwamen.
Heer, herinner U 't bestaan
van hen, die zijn voorgegaan.
Eens gingen zij de weg van mensen
met hun pijn en kwetsbaarheid,
steeds gebonden aan de tijd,
tussen droom en tussen wensen.
Heer, herinner U 't bestaan
van hen, die zijn voorgegaan.
Christus, u hebt de dood bestreden
en bent voor ons opgestaan,
wil ook met hen verder gaan
en de eeuwigheid betreden.
Heer, herinner U 't bestaan
van hen, die zijn voorgegaan.*

Tekst: Alfred C. Bronswijk

Nederlandse Interkerkelijke Gemeenschap 40 jaar actief

Naar aanleiding van het veertigjarig bestaan van de Nederlandse Interkerkelijke Gemeente in Denia, hadden wij (=HALLO) een gesprek met de heren Cor Pors en Bram Gerth, die ons ontvingen in hun kerk in Denia, niet alleen een religieuze maar tegelijk ook gezellige ruimte.

Het is verheugend dat in een tijd van ontkerkelijking in West Europa deze kerk een levende gemeente is, die door de jaren heen qua aantal bezoekers vrij constant is gebleven. Opmerkelijk is ook dat de leden van oorsprong uit verschillende kerkelijke gezindten komen, zoals hervormden, gereformeerden, luthersen, vergadering van gelovigen, baptisten en enkele rooms katholieken. In Dénia vallen al deze verschillen als het ware weg tot één oecumenisch geheel. Het is frappant dat een aantal mensen die niet meer gewend zijn om in Nederland kerkdiensten te bezoeken zich in Dénia ontpoppen als trouwe bezoekers van deze diensten.

Daarom is de gemeente te vergelijken met een duiventil. De samenstelling van de bezoekers varieert per week; overwinteraars, toeristen, mensen die hier een tweede huis hebben en op willekeurige tijden verschijnen of verdwijnen. Het kerkgebouw is een voormalige garage, eerst 'bewoond' door de baptisten uit Denia, maar daarna met eigen inzet verbouwd tot een geriefelijke kerkzaal. Het waren de leden zelf die de handen uit de mouwen staken of via 'aflaten' een financiële bijdrage leverden. De Engelse architect gaf belangloos haar medewerking aan het project.

Op 7 december 1975 werd in de schoot van de Nederlandstalige vereniging in Denia de eerste stap gezet naar de oprichting van de Interkerkelijke gemeente en sindsdien werd er heel wat werk verzet. Toevallig kwam op hetzelfde tijdstip ook een gelijkaardig project tot ontwikkeling in Benidorm en aan de Costa del Sol. Het bewijst dat voor dit initiatief een behoefte aanwezig was.

Elke twee of drie maanden komt een emeritus predikant uit

Nederland om voor te gaan in de zondagse eredienst en die zich ook in de week inzet voor pastoraal werk. Deze predikanten, die elk uit verschillende richtingen van protestant Nederland komen, hebben de beschikking over een eigen pastorie.

Eens in de maand is er een zogenaamde inloopochtend, waarbij de dienstdoende predikant een onderwerp behandelt, gekozen vanuit een breed scala van actuele kerkelijke-, maatschappelijke- of sociale onderwerpen. De debatten die hieruit voortvloeien gebeuren in een sfeer van wederzijds begrip en respect.

In Denia beschikt men over vier organisten. De zustergemeente in Benidorm (het Anker) is in dit opzicht wat minder gelukkig en heeft al enkele jaren twee vacatures. Omdat zang en orgelspel in de diensten een belangrijk onderdeel zijn, leent men vanuit Denia elke week een organist aan hen uit, een voorbeeld van goede samenwerking.

Een geheel andere vorm van samenwerking onderhoudt de kerk met de Spaanse Baptistengemeente te Dénia, met name is er een intensieve samenwerking met hun voedselbank, die door hen zeer professioneel is opgezet, wat voor een grote organisatie gemakkelijker is dan voor een kleine kerk. Samenwerking bestaat uit financiële giften en mankracht voor de maaltijden.

Op 13 december wordt het veertigjarig bestaan gevierd met een speciale kerkdienst en op 15 december om 16 uur, met een receptie. De kerk bevindt zich in de Calle Sanchis Guarner nr 9 en hier wordt iedere zondag om 11 uur een dienst gehouden. Elke twee weken wordt in de kerk gecollecteerd voor sociale projecten. Nog steeds stelt de kerkenraad zich op het standpunt, dat het geld besteed moet worden aan een klein aantal projecten, zodat er geen versnippering optreedt. Daarnaast wordt ook een maandblad uitgegeven, de 'Kerkband'. De Nederlandse Interkerkelijke Gemeente is een organisatie die in de 40 jaren, haar reden van bestaan heeft bewezen.

(interview is opgenomen in het weekblad Hallo van 10 december 2015)

Lieve mensen van Denia.

(Ina Tanis)

Een dag te vroeg voor de echte jubileumdag en een week te vroeg voor de feestelijke receptie. Maar ik ben hier vandaag in levende lijve om u te feliciteren met het 40-jarig bestaan van uw kerk.

Dit levende lijf vertegenwoordigt de gezamenlijke Nederlandse kerken in Spanje, Portugal en Turkije. Want ik kom u gelukwensen als voorzitter van de Stichting IPNZE. Dat staat voor Interkerkelijk Pastoraat voor Nederlanders in Zuid Europa. Volgend jaar zal de kerkenraad van Denia voorzitter zijn van de Algemene Vergadering van al die kerken: Benidorm, Guardamar, Costa del Sol, Gran Canaria Algarve en Alanya in Turkije.

Deze kerk is de oudste van die hele club.

Maar zoals zo vaak, ook hier doen de oudjes het weer best.

Kijk naar de grijze haren en zie hoe fris en fruitig de kerk is.

Met het woord uit de Psalm: *Zij dragen nog vrucht als ze oud zijn en blijven krachtig en fris. Zo getuigen zij dat de Heer goed is.*

Vier daarom uw jubileum met ere en plezier.

Ik ben blij vandaag bij u te gast te zijn.

Ook namens Jelle, gefeliciteerd. We hebben hier mooie ervaringen opgedaan. We kijken er al naar uit om volgend jaar weer twee maanden in Denia te zijn.

God zegene u met vrede en alle goeds.

Ina Tanis, voorzitter van het IPNZE

40 jaar Nederlandse kerk in Denia

(ingebracht door Derk Rozema)

Het getal 40 heeft een belangrijke betekenis in de Bijbel. De zondvloed duurde 40 dagen en nachten. Mozes bleef 40 dagen en nachten op de berg Sinaï om de 10 geboden in ontvangst te nemen. Mozes trok met zijn volk 40 jaar door de woestijn.

Jezus vastte 40 dagen in de woestijn, voordat Hij door Satan beproefd werd.

En na Zijn opstanding verscheen Hij in een periode van 40 dagen aan Zijn discipelen, voordat Hij ten hemel voer.

Met het getal 40 is blijkbaar iets bijzonders aan de hand.

Het heeft te maken met voorbereiding en verwachting. Ook wij leven in een tijd van voorbereiding en verwachting. Ons aardse leven is immers het voorportaal van het leven in de geestelijke wereld. En soms voelt dat leven ook als een woestijn waarin we het maar vol moeten zien te houden. En dan is het zo belangrijk om die verwachting te hebben: de verwachting van het hemelse leven dat ons wacht.

Nu al mag jij daar kracht uit putten, zeker als het op aarde donker voor jou wordt. Over duisternis gesproken: Wij allemaal mogen het LICHT zijn en doorgeven in de wereld waarin we leven.

Roelof Tichelaar

Wij zijn er.....

(Paul Saraber)

Via vrienden van Hylke en Ina kwamen onze namen terecht bij de kerkenraad van Denia. Jaren geleden. Wij hebben dan ook onze uiterste best gedaan om in leven te blijven, want wij wilden dit wel meemaken!

In september begon het tot ons door te dringen dat het werkelijkheid zou worden. Er ontstond een steeds intenser mailverkeer met Derk Rozema. Hij beantwoordde de vele vragen die wij hadden.

Kerstfeest vieren in Denia. En daarna.....kwam er een mail dat de gemeente veertig jaar bestaat en dat het herdacht zou worden op zondag 13 december.a.s.

Er werd dus gewacht totdat wij er waren en kennis hadden gemaakt met de gemeente. Geweldig!

Ons viel een hartelijke en warme ontvangst ten deel.

Wel moeten wij ons wat inhouden. In het plaatsje waar wij wonen ("een gat van niks" zeggen onze vrienden) wordt er lustig op los gekust. Komt de buurman: drie of vier zoenen voor Nelleke, maar ook voor mij. Als wij ons vergissen, moet u mij dit niet euvel duiden. Wij zijn nogal spontaan.

Wij hebben begrepen dat rondom Kerst de gemeente een duiventil gelijkt: gaan en komen. Een ding is zeker, wij blijven twee maanden. Wij hopen met velen kennis te maken en zien uit naar de komende zondag en de receptie op dinsdag de 15de december a.s.

De Interkerkelijke Protestantse Gemeente te Denia schijnt een bijzondere gemeente te zijn: Eenheid in verscheidenheid en omzien naar elkaar.

In Openbaring 2 en 3 worden de zeven gemeenten genoemd en wat er dan aan mankeert. Denia zou vergeleken kunnen worden met Filadelfia! Dan is veertig jaar zeker een feestje waard.

Namens ons: VAN HARTE!

Samenvatting kerkenraadsvergadering (secretaris)

Cor Pors opent de vergadering en heet de aanwezige leden en ds. Paul Saraber van harte welkom. De dominee houdt een inleiding over het pelgrimslied: Psalm 121.

De agenda wordt vastgesteld en de notulen worden ongewijzigd goedgekeurd.

De ingekomen en uitgestuurde post.

- a. Er is een verzoek binnen gekomen van de Nieuw Apostolische kerk in Denia om al vast activiteiten voor 2016 met elkaar af te stemmen. Op dit moment valt er echter nog niet veel af te stemmen (of samen te werken).
- b. Maria Jobse was dankbaar dat in het weekend waarin ze gevallen was, de nodige leden haar bezocht hebben (en geholpen hebben).

- c. De kerkenraad van Guardamar nodigt ons (en Benidorm) uit om 1x per jaar met elkaar te overleggen. Dit gaan we doen.
- d. Zowel de fam. Everard als Sina Verhulst gaan hun huis deze maand overdragen en zullen Denia permanent verlaten.
- e. Er zijn reeds verschillende stukjes aangeleverd voor de komende kerkband.

Jubileum commissie.

Op zondagmorgen 13 december hebben we een bijzondere kerkdienst met vele gasten en op dinsdag 15 december om 16 uur sluiten we het jubileumjaar af met een receptie in onze kerkzaal. Er zijn uitnodigingen verstuurd naar de kerken in Denia, de Ned. clubs in de regio, de gemeente Denia en alle IPNZE kerken.

Wij hopen en verwachten dat er naast gasten ook de nodige kerkleden op de receptie komen. Afgelopen zondag heeft de voorzitter van het IPNZE reeds haar toespraak voor ons gehouden (zie elders in deze Kerkband).

Pastorale zaken.

- Wilt u de nieuwe predikant Paul Saraber (met partner Nelleke) graag op bezoek, bel hem dan even (965 785 045).
- Voor de inloopochtend op 17 nov. (thema: De Bergrede) was veel belangstelling. (Zie verslag van Allard).
- De puzzeltocht van 10 nov. was weer een groot succes. We zijn weer op plekje geweest waar je anders nooit komt. Allard en Ypie. Dank.
- De gedachtenis zondag op 22 nov. was weer zeer sfeervol en emotioneel.
- Op 1^e Kerstdag beginnen we om 10.45 met het zingen van enkele mooie, bekende kerstliederen.
- Op maandagmiddag 14 dec. zal het bekende team weer de kerk in Kerstsfeer brengen en nu tevens inrichten voor de receptie van de volgende dag.

- Op 26 januari wordt er een inloopochtend gehouden over het thema: Belangrijke vrouwen in de Bijbel.

Kerkband. Ieder wordt weer gevraagd om een bijdrage te leveren. Ook u kunt teksten aanleveren die u van belang vindt voor ons allen.

Sluiting. Ds. Paul Saraber sluit de vergadering met gebed.

Daarna komt Bram Gerth in de vergadering om samen met Henk de Jong met ons de planning van zondag 13 en dinsdag 15 december door te nemen.

Daarna genieten we in een informele sfeer van hapjes en drankjes en maken we kennis met Paul en Nelleke Saraber.

Attentie:

- **Op dinsdagmiddag (15 dec.) 16.00 uur start de receptie in de kerkzaal. Daar worden de nodige gasten verwacht en het zou mooi zijn als ook de nodige kerkleden daarbij aanwezig zijn om zich te mengen tussen de gasten.**
- **Op vrijdagmorgen 25 december starten we reeds om 10.45 met het zingen van een aantal traditionele kerstliederen.**

De nestor stopt er mee!

(Cor Pors)

Na 30 jaar onze gemeente op het orgel te hebben begeleid, heeft onze nestor onder de organisten, afgelopen zondag te kennen gegeven van zijn functie te willen worden ontheven.

We hebben het dan natuurlijk over Chris Ooms, een fenomeen op het orgel, want deze "self made man" heeft nooit orgel-les

gehad, kan ook geen muziek lezen die aangeeft welke toetsen ingedrukt moeten worden. En toch heeft hij 30 jaar alle psalmen en gezangen in één van de moeilijkste toonzettingen begeleid met behulp van elektronica, waarbij het orgel hoger en lager ingesteld kan worden.

Het schijnt dat zijn gemis aan notenkennis eens voor hilariteit heeft gezorgd, toen een dirigent van een koortje aan de organist vroeg, wilt u even een a laten horen, waarop Chris laconiek vroeg: Ja, maar waar ligt die?

In ons 25 jarig jubileumboekje heeft Bert Homburg het volgende geschreven over Chris over zijn eerste 15 jaar: "Chris Ooms, die eerst bij toerbeurt het orgel bespeelde en nu bespeelt (heel vaak zonder vervanger) verdient onze lof. Evenals Ottes, laat hij de kerk zingen en zij kunnen zingen. Chris kan zeer goed improviseren en zingt luidkeels met de gemeente mee. Als solozanger en als organist wordt hij zeer gewaardeerd."

Nu, 15 jaar later, is er nog steeds waardering voor zijn spel en inzet, maar zijn leeftijd (86 jaar!) maakt dat de veranderingen van de laatste 2 jaar het voor hem niet gemakkelijker hebben gemaakt. Het nieuwe orgel heeft meer elektronica dan het oude en daarenboven heeft het nieuwe liedboek veel nieuwe melodieën, die hem kopzorgen baren bij het instuderen en dat ook nog zonder een orgel thuis.

Wij hebben volledig begrip voor zijn besluit en bedanken derhalve Chris voor zijn muzikale bijdrage voor alle 30 jaren en zeker voor de periode dat hij de enige organist was, die zelfs tijdens de vakanties de camping verliet om in Dénia present te zijn. Ook bedanken zijn collega's hem voor de prettige samenwerking. In de dienst van 20 december a.s. zullen we Chris op gepaste wijze even in het zonnetje zetten om het zo maar eens uit te drukken.

Meditatie na Gedachteniszondag. *(ingebracht door Henk de Jong)*

Jairus aan het woord

Op 22 november was het Eeuwigheidszondag ook wel Gedachteniszondag genoemd.

Een overdenking van die dag aan de hand van het verhaal over het dochtertje van Jairus gezien door de ogen van Jairus zelf.

Wat mij is bijgebleven van die bewogen dag? Om te beginnen hoe verschrikkelijk het is je eigen kind te verliezen. Ons lieve meisje. Ons enig kind. On-ver-draag-lijk.

Dan kun je duizendmaal overste van de synagoge zijn, bemiddeld en gezien, maar waar leef je nog voor? `Dit niet` schreeuwde het in me. `God, dit niet`.

Ook herinner ik me die onweerstaanbare drang om naar Jezus te gaan. Ja, ook wij hadden van Hem gehoord. Wie niet?

Natuurlijk wist ik deksels goed hoe er over Hem geoordeeld werd. Mijn eigen vrienden noemden hem een godslasteraar en bezetene. Dat heb ik overigens wel anders gezien.

Alleen een godsmann kan zo spreken, demonen uitdrijven en zieken genezen, toch?

Toen ons dochtertje daar lag en ik hoorde dat Hij in aantocht was, zei ik tegen mijn vrouw: 'Ik ga Jezus halen'

Waarop zij zei: 'Ga, Jairus, Gauw, ze is stervende.'

En dan Jezus' reactie. Hij zei niet: 'jullie hypocrieten van de synagoge, jullie belasteren me, jullie belagen me, weg jij'.

En ook niet: 'Ik ben bezig met de grote zaken van Gods koninkrijk, voor bijzaken heb ik geen tijd'. Nee, Hij keek me aan, zag mijn hulpeloosheid, en mijn volstreekte radeloosheid, en was met ontferming bewogen. Dat sprak uit alles, vooral uit zijn ogen. God, die ogen.

Het sprak ook uit die soevereine rust die Hij te midden van al het gedrang uitstraalde. Zou ik een ramshoorn hebben gehad, dan had die de hele weg geloeid: 'Alarm, spoedgeval, uit de weg!'.

Maar bij Hem was geen sprake van haast of paniek.

Doodgemoedereerd liep Hij daar, alsof Hij alles in de hand had. Heel tekenend: onderweg stond Hij opeens stil. Hij draaide zich om en vroeg iets aan het publiek. Een vrouw trad nerveus uit de rijen en vertelde omstandig een schrijnend verhaal.

Hij luisterde geduldig en sprak haar vervolgens toe.

Ze ontspande onder zijn woorden. Eerlijk gezegd: Ik vrat me op en werd hier gek van, maar vind het achteraf zo gaaf dat Hij ook voor haar alle tijd nam. De tijd is voor Hem niet wat hij voor ons is. Verbijsterend.

Nog iets is me bijgebleven. Hij had het bij herhaling over geloven. Tegen die vrouw: 'Je geloof heeft je gered'. Tegen mij: 'Wees niet bang, blijf geloven'

Daardoor heeft het woordje geloven een nieuwe betekenis voor me gekregen. Geloven is voor mij niet meer 'Geloven dat God bestaat'. Geloven is naar Jezus kijken en weten:

'Hij is te vertrouwen, op Hem kan ik aan, Hij is Heer'

En ja, ik ben ook anders tegen de dood gaan aankijken. '

Het meisje is niet gestorven, zij slaapt' zei Hij. Dood zijn of slapen, wat een wereld van verschil. Wie slaapt rust uit.

Hoeft eventjes niet meer. Kan weer wakker worden. Heeft nog een nieuwe dag voor zich. Wie slaapt, heeft toekomst.

Hij kijkt zo anders tegen de dood aan. Nee, dat zeg ik niet helemaal goed. Hij staat anders tegenover de dood.

Hij staat erboven. 'Meisje, Ik zeg je, sta op'.

En ze stond op, meteen, levenslustig, levenskrachtig. Werkelijk, zo ging het. Hij regeert, zelfs over de dood.

Daarom geloof ik ook wat er verder over Hem verteld wordt. Ja natuurlijk heb ik dat gevolgd, uiteindelijk ademloos. Hij werd door onze eigen mensen uitgeleverd aan de Romeinen—helaas waren hierbij zelfs enkele van mijn kennissen betrokken.

Hij werd aan het kruis geslagen als een crimineel - wee ons. Maar op de derde dag stond Hij op uit de dood. Het wordt verteld en ik geloof het. Om wat ik zelf heb meegemaakt. Natuurlijk is Hij opgestaan! Natuurlijk leeft Hij.

Dit is mijn verhaal. Ik ben me er heel goed van bewust dat dit het mijne is en niet het jouwe. Waarom zou je anders aanwezig zijn geweest op die laatste zondag van het kerkelijk jaar? Je hebt het afgelopen jaar bij een graf gestaan. Je hebt een geliefde aan de dood moeten afstaan. Misschien was ze al oud, misschien was hij nog jong. En je hebt Hem niet de hand van je geliefde zien pakken en horen zeggen: 'Nelleke, sta op Marinus, sta op'. De dood kwam en je geliefde kwam niet terug.

En dan sta ik hier en vertel je mijn verhaal. Je hoort het misschien met gemengde gevoelens aan: 'Waarom zijn kind wel?' 'Waarom mijn kind, mijn broer, mijn zus, mijn vader, mijn moeder niet?' Die vraag houdt mij ook bezig. En ik heb dit bedacht.

Stel dat ze weer zou sterven. Dat kan. Mijn vrouw en ik zijn ons daarvan ten zeerste bewust. Het is al eens gebeurd, en het kan weer gebeuren. Ik moet er niet aan denken. Ik moet er werkelijk niet aan denken. Toch zou het niet helemaal hetzelfde zijn.

We zouden anders tegenover de dood staan. We zouden tegen elkaar zeggen, zelfs bij haar graf: 'Ze is niet dood, ze slaapt'.

En: 'Wees niet bang, blijf geloven'

En daarom hoop ik dat je vandaag moed en kracht kunt putten uit hetgeen ik meegemaakt heb, al is het mijn verhaal en niet het jouwe. Dat het mag meegaan je leven in. Als een bron van troost. Als teken van hoop. Als uitnodiging om te geloven in Jezus.

Werkelijk, dit mag je zeggen, bij welk graf je ook staat:

Je bent niet dood, je slaapt
je rust van je werken, je wacht
je wacht tot je door Hem bij je
hand wordt gepakt:

'Meisje, jongen, ik zeg het, sta op'

Jan Mudde, predikant in Haarlem.

Kort verslag van inloopochtend op 17 nov. j.l.

(Allard Draaisma)

Onze scriba kon deze keer niet aanwezig zijn en had daarom mij gevraagd als gespreksleider op te treden en een verslagje te maken.

Ja, wat moet een gespreksleider zoal doen? Dat heb ik maar eens gevraagd aan een gemeentelid die thuis is in het onderwijs enz. Nou Allard, zei deze man, je moet vooral zorgen dat er niet iemand veel te veel aan het woord is. Deze man had gemakkelijk praten want in het dagelijks leven is hij ook nog dirigent en deze mensen zwaaien met een stokje en als dat stokje plotseling met een ruk naar beneden gaat is het de bedoeling dat iedereen zwijgt. "Koppen dicht" al is het midden in een noot.

Het onderwerp van deze morgen was de Bergrede, Matteüs 5 en Lucas 6. In zijn inleiding vertelde Jan ons dat dit veel besproken stuk uit onze Bijbel ook vaak tot verschillende inzichten heeft geleid en dat staatslieden vaak niet wisten wat ze er mee aan moesten. Het slot van Matteüs 5 geeft al aan dat het voor "gewone" mensen moeilijk is hier aan te voldoen, laat staan voor een heel land. Vaak wordt ook gewezen op de overeenkomsten met de 10 geboden. Omdat we de Bijbel ook moeten zien door de ogen van Joodse geschiedsschrijvers kan het ook zijn dat daarom deze uitspraken te boek zijn gezet als op of aan een berg als overeenkomst met Mozes. Vertalingen vanuit het Aramees; Romeins of Grieks geven verschillen al blijft het hoofdthema natuurlijk hetzelfde.

De gebeurtenissen in Parijs lagen net achter ons en dus was het logisch dat ook dat naar voren kwam met verschillende visies. Maar zoals in onze IKE gemeente gebruikelijk met begrip voor elkaars standpunt en overeenkomend met Marcus 9 :50 "Bewaar onder elkaar de vrede"

Ik hoefde niemand "af te hameren". Een interessante gedachten wisseling op deze morgen met heerlijke koffie en koek van Jan en Ria in de gastvrije Pastorale, waarbij Ellen zorgde dat we allemaal wat kregen.

Nog een berichtje uit de Zaanstreek *(Piet van der Brugge)*

Vorige maand heb ik iets geschreven over de vluchtelingen opvang in de Zaanstreek.

Daarop ontving ik enkele reacties met geweldig, fijn dat de kerk in Zaandam zo snel het voortouw heeft genomen en hoe gaat het verder.

De laatste berichten zijn, dat de 500 vluchtelingen in de tenten tegenover de kerk daar nog een halfjaar mogen blijven. Enkele weken geleden waren reeds 600 andere vluchtelingen in een oude gevangenisboot in onze haven gebracht. Daarnaast komen nu nog 400 vluchtelingen voor drie maanden in een loods op het oude artillerieterrein in Zaandam. In totaal dus 1.500!

Maar de inzet in de Noorderkerk van de inmiddels 375 vrijwilligers is geweldig en hartverwarmend en de saamhorigheid is groot! Protestanten, Katholieken, Moslims en niet gelovigen werken in onze kerk als een hecht team samen. Joke werkt er woensdagmiddag als luisterend oor en zelf doe ik hand en span diensten.

De NOS heeft al enkele keren opnamen gemaakt; zo hebben wij zelfs landelijke bekendheid verworven. Verslaggevers van nieuwsbladen, burgemeesters, en vele anderen komen langs. Ze zijn meestal ontroerd als ze horen en zien wat deze mensen is aangedaan.

Veel wordt er gedaan: zondagmiddag om 15.00 uur is er een korte kerkdienst in het Engels. Voorgangers zijn: predikanten, een kapelaan en een majoor van het Leger des Heils. Soms zit een vluchteling achter de piano, of doen zij schriftlezingen. Er worden ook Taizé liederen gezongen. De vluchtelingen kunnen echter ook naar de Moskee.

Een koor van 70 mensen gaf een uitvoering met Nederlandse en Engelse liederen, die vooraf kort in het Arabisch werden vertaald. Er werd een Afrikaans lied gebracht over een opkomende regen.

Wij moesten de ogen sluiten en de koorlieden begonnen met hand-, vinger- en klapgebaren (ik heb even gekeken!) de opkomende regen weer te geven. Heel bijzonder en er is in de kerk nog nooit zo hard geklapt.

In de kerk mogen zij, na de taallessen, zelf muziek maken op de piano en met trommels. Ze dansen daarbij vaak. Bijzonder is de gretigheid waarmee zij de taallessen volgen op diverse plaatsen. Verbazingwekkend hoe snel zij je enthousiast groeten en gedag zeggen!

Er wordt massage gegeven, vrouwen krijgen een schoonheidsbehandeling. Onze kapper heeft aan een Syrische kapper een stoel aangeboden waar hij collega vluchtelingen mag knippen.

Leden van het Residentieorkest kwamen spontaan spelen.

Twee voetbalverenigingen hebben voetbalkleding verzameld en komen met busjes mannen (nog geen vrouwen!) ophalen om te trainen en te voetballen. Zelfs een klein toernooi is er gehouden. Ik kan nog wel even doorgaan, maar het is werkelijk hartverwarmend. De mensen zijn dan ook ontzettend dankbaar. In Holland in de winter in een verwarmde tent verblijven is niet leuk, maar niemand wil weer verhuizen vanwege de sfeer in de kerk.

Wij zeggen wel eens: "Onze kerkdeuren staan wijd open", maar dat de kerk echt naar buiten treedt maakt diepere indruk, ook bij buitenstaanders! Het is vaak aangrijpend als iemand weer in tranen verteld wat er met zijn familie of bij hem in de buurt recentelijk is gebeurd. Dat brengt mensen zeker dichterbij elkaar.

De vluchtelingen moeten nu gewaarschuwd worden, dat zij aan het eind van het jaar niet doodsbang worden van het vuurwerk. Het is geen vijand!!

Zo is er plotseling voor de kerk (kerken!) veel te doen. Het mooie is, dat er mensen weer meer naar elkaar toegroeien! In de Zaanstreek gaat meer gebeuren. Over een half jaar wordt de nieuwe gevangenis geopend voor 1.000 mensen!

(De gevangenis in Amsterdam gaat dicht en de koepel in Haarlem is reeds gesloten).

Enkele weken geleden heeft een pastoraal gevangenis medewerkster tijdens een dienst een korte inleiding gehouden. Ontroerend daarbij was dat een ex gevangene, zijn levensloop daar heeft weergegeven. Van woede op God, poging tot zelfdoding, tot bezoek aan kerkdiensten, laten dopen en belijdenis doen. Dapper en indrukwekkend!

Zeker, ook hier gaat een grote taak voor de kerk liggen.

Wij, Joke en Piet, sluiten af, maar niet voordat wij jullie goede feestdagen en een gelukkig en hopelijk gezond 2016 hebben toegewenst!

Deugd en/of ondeugd van.....

(Cor Pors)

Dit is de naam van een nieuwe rubriek in de kerkband. Het is een plaats waar onze gemeenteleden een leuke, interessante of een beetje ondeugende belevenis in een kort verhaal in proza kunnen weergeven. Er is gigantisch veel talent in onze kerk en er zijn ook heel gewone mensen, die best wel eens een eerlijk verhaal kwijt willen.

In het algemeen is het niet interessant om een opsomming te lezen van : geboren vóór de oorlog, getrouwd, vier kinderen, was leraar nu pensionista, enz. enz., maar een leuke belevenis daar is iedereen in geïnteresseerd. Vandaar de wat prikkelende titel. Het is ook een unieke gelegenheid om elkaar eens van een andere kant beter te leren kennen.

U kunt uzelf opgeven als auteur voor de volgende maand óf u wordt door mij benaderd. Wees niet bang, durf te schrijven!
Het derde verhaal is van Ypie Draaisma, dat u hieronder ziet afgebeeld:

Ypie Draaisma vertelt.

Ongeveer 5 jaar geleden werden wij uitgenodigd voor een trouwerij van een achternichtje in Zuid Africa. De trouwerij was in juni en dan is het daar hartje winter. Voor ons was dit heel wonderlijk van hoogzomer tot hartje winter met jassen aan en dikke dekens over.

We vlogen vanaf Bremen per cityhopper naar Amsterdam en toen met de K.L.M. naar Johannesburg, dit was voor ons goedkoper dan vanaf Amsterdam. Wonderlijk!

We hadden daar een mooie trouwerij met alles erop en eraan, het feest was op zaterdag en zondagsmorgens daarna was er nog een gezamenlijk

ontbijt, waarbij wij de hele familie weer konden begroeten. Maandagsmorgens hebben wij in Pretoria een auto gehuurd want we wilden een reis maken naar Keimouth, een dorp aan de monding van de Keirivier aan de oostkust van Zuid Africa, niet zo heel erg ver vanaf Port Elisabeth.

Ons plan was om tot aan de Vaalrivier te rijden voor onze eerste overnachting. Wij houden van geschiedenis en we hebben al heel wat plekjes uit de Boerenoorlog in Zuid Africa bezocht. 's Middags om plusminus 1 uur vertrokken we vanuit Pretoria. We moesten via Johannesburg en dan ergens de N III naar Boksburg zoeken. We werden door de familie uitgezwaaid en men waarschuwde ons "Goed opletten op de wegen bij Johannesburg zodat jullie de goede afslag nemen en denk er om dat jullie niet in het `zwarte gebied` verdwalen want dan vind je de weg nooit meer terug en het is daar gevaarlijk"!!

En natuurlijk gebeurde datgene wat niet moest, wij verdwaalden en raakten midden in het `zwarte gebied`. Na het nodige `gehakketak` tegen elkaar besloten we een politiepost te zoeken om naar de goede weg te vragen. We vonden eindelijk een gebouw waar `pol` opstond maar helaas was daar niemand aanwezig. Na nog een poos rondgereden te hebben zagen we een benzinepomp.

Misschien was daar iemand die ons de weg kon wijzen. Allard ging naar de pompbediende om te vragen of ze misschien een detailkaart van het gebied daar hadden en of hij ons de goede weg kon vertellen. Ik moest de auto bewaken dus ik had de deuren op slot en de ramen dicht. Na een poosje kwam er een gezellige dikke `zwartvrouw` bij de auto en ze klopte op het raam en ze zei tegen mij: "Hoe gaan dit?" en "Wat van een koppie thee?" Ik zei tegen haar dat het o zo vriendelijk aangeboden was maar dat wij nog naar de Vaalrivier moesten en dat mijn man de weg moest vragen aan de pompbediende. Zij vervolgde toen haar weg en na een hele tijd kwam Allard terug en vertelde mij dat de pompbediende niet zo goed kon uitleggen hoe we moesten rijden om weer op de goede weg te komen maar hij zou ons voor gaan rijden maar eerst moesten we bij hem thuis een koppie thee drinken en met zijn vrouw kennis maken. Dus wij reden achter hem aan en na veel gedwaal door allerlei straten kwamen we bij zijn huis aan. Hij reed zijn erf op en achter ons ging het hek met de afstandsbediening dicht, we konden dus geen kant meer op. Wij moesten beslist binnenkomen voor "een koppie thee". Zijn vrouw was er ook ze vroegen waar we vandaan kwamen en toen ze hoorden dat we uit Nederland kwamen moesten we van alles over ons land vertellen en over Allard zijn beroep enz. De mensen waren ontzettend hartelijk en bij vertrek kreeg ik nog een kleine houten giraffe als "geschenkie" mee. Wij wilden nog wel graag onze bestemming voor die dag halen en ze hebben ons toen met hun auto voorgereden totdat we weer op de goede weg waren en luid toeterend hebben we afscheid van elkaar genomen. Wij waren heel erg blij dat we zo geweldig

geholpen waren en zo zie je dat bepaalde dingen wel eens heel anders uitpakken dan dat je denkt. Wij waren een beetje angstig daar in "het zwarte gebied" en we werden een beetje beschaamd omdat we zo geweldig geholpen werden. Wij bereikten s'avonds in het donker ons doel, een restcamp bij de Vaalrivier. Het was het begin van een hele mooie reis dwars door Swaziland naar de mond van de Keirivier.

Oprissertje

(Bert Boxtart)

Met enige regelmaat schenken we aandacht aan mensen die op enigerlei wijze zijn opgevallen en daarom ook de moeite waard zijn om hen opnieuw in herinnering te brengen. Zo hadden we in april een inloopochtend over Etty Hillesum en in de Kerkband van juni hebben we een stukje uit haar werk geplaatst. Nu dus niet over Etty maar van Etty zelf, in de hoop de al of niet hernieuwde kennismaking te intensiveren en/of te verdiepen. Zijn er onder onze lezers mensen die wat meer van haar zijn gaan lezen?

In het oktobernummer van de Kerkband attendeerde Derk ons op de patrones van Spanje, Teresa van Avila en het belangrijkste door haar geschreven werk: Innerlijke burcht. *De innerlijke burcht met zijn vele verblijven is het symbool van de geestelijke diepte in iedere mens en tegelijk beeld van zijn verhouding met God. Vooral beschrijft zij in dit boek de hoogste graden van mystieke ervaring.* Reden waarom we nu het eerste hoofdstuk van dit werk weer-geven.

(met toestemming overgenomen uit teresia van avila I.S.B.N. 90 70092 23 9)

EERSTE VERBLIJF

HOOFDSTUK 1

*Over de schoonheid en de waardigheid van onze ziel.
Een vergelijking helpt ons het te begrijpen.
Voordelen verbonden aan het herkennen van de gaven die we
van God ontvangen.
Het gebed, toegang tot deze burcht.*

1. Toen ik vandaag de Heer smeekte in mijn plaats te spreken, omdat ik niet juist wist wat gezegd en ook niet wist hoe te beginnen aan wat me uit gehoorzaamheid gevraagd werd, kwam me voor de geest, wat van bij de aanvang als grondslag voor dit werk zal dienen. Namelijk: onze ziel beschouwen als een burcht, helemaal gemaakt uit slechts één diamant of uit een heel helder kristal. Het omvat veel vertrekken, net zoals er veel woningen zijn in de hemel. Want, wel overwogen, zusters, de ziel van een rechtvaardige is niets anders dan een paradijs, waar Hij, naar zijn woord, behagen in scheidt. Hoe ons dan de verblijfplaats voorstellen, waar zo'n machtig, wijs en zuiver koning die alle goed in Zich bezit, zijn genoegen vindt? Ik zie niets waarmee de grote schoonheid en de ruime ontvankelijkheid van de ziel zich laat vergelijken. Werkelijk, ons verstand, hoe scherp ook, kan daar nauwelijks bij, evenmin als het in staat is God te kennen. Zelf zegt Hij dat Hij ons schiep naar zijn beeld en gelijkenis. Nu, als dat zo is, en het is een feit, waarom ons dan vermoeien en de schoonheid van die burcht willen begrijpen? Er is geen reden toe. Tussen haar en God bestaat precies het verschil dat er is tussen de Schepper en het schepsel; door Hem immers werd ze geschapen. Dat Zijne Majesteit zegt, de ziel naar zijn beeld geschapen te hebben, volstaat dan ook om te beseffen hoe moeilijk wij haar grote vaardigheid en schoonheid kunnen vatten.
2. Het is erg spijtig en beschamend dat we door eigen fout

onzelf niet kennen en niet weten wie we zijn. Veronderstel dat iemand aan wie je vraagt wie hij is, zichzelf niet kent en niet weet wie zijn vader, zijn moeder of zijn vaderland zijn. Zou zo iemand niet getuigen van grote onwetendheid, mijn dochters? Iets dergelijks toch is al te dom. Maar onze domheid is onvergelijkelijk veel groter, zo we niet trachten onszelf te kennen. Zo we ons tot het lichamelijke beperken en, slechts vaag beseffen dat we een ziel bezitten omdat we er iets over hoorden en het geloof het ons zegt. Aan het goede dat die ziel bevat, aan Wie haar bewoont en aan haar grote waarde, denken we maar zelden. Daarom ook doen we zo weinig ons best om haar in schoonheid te bewaren. We geven de voorkeur aan de grove zetting van de diamant of de omwalling van deze burcht. Dat is: aan ons lichaam.

3. Bedenken we dus dat er in deze burcht een groot aantal verblijven zijn, boven, beneden en ter zijde, zoals ik reeds zei. In het centrum, te midden van allen, bevindt zich het voornaamste. Daar voltrekken zich de meest geheime dingen tussen God en de ziel. Neem deze vergelijking aandachtig in je op. Misschien laat God je aan de hand van dit middel, enkele gunsten die Hij graag aan de zielen wil geven begrijpen, en mag je ook in de mate van het mogelijke inzien, hoe die van elkaar verschillen. Ze zijn immers zo talrijk dat niemand bij machte is ze alle te kennen. Laat staan een ellendeling als ik! Geeft de Heer het jou, dan bezit je de grote troost te weten dat zoiets kan bestaan. Geeft Hij het niet dan zul je zijn grote goedheid loven. Want, brengt het beschouwen van de hemelse dingen waarvan de gelukzaligen genieten ons helemaal geen nadeel maar veeleer vreugde, dan is dit ook zo wanneer wij betrachten wat zij genieten. Zien hoe het mogelijk is dat zo'n grote God zich in dit ballingsoort meedeelt aan onwelriekende aardwormen, en houden van zo'n grote goedheid en grenzeloze barmhartigheid, kan ons geenszins schaden. Voor mij staat het vast: wie niet verdraagt dat God hier in onze ballingschap deze gunsten kan verlenen, bezit weinig nederigheid en naastenliefde. Want als het dát niet is, waarom dan geen vreugde kennen wanneer God deze genaden aan een

van onze broeders schenkt, zonder dat het Hem belet ze ook aan ons te geven ? Waarom niet met vreugde zien hoe Zijne Majesteit in om het even wie zijn grootheden openbaart ? Soms zal Hij ze alleen daarom tonen, zoals de Heer het zei aan zijn apostelen in verband met de blinde die Hij het zicht gaf, toen ze Hem vroegen of hij blind was om eigen zonden of om die van zijn ouders. Het gebeurt dat wie zijn gaven ontvangt niet heiliger is dan wie ze niet ontvangt. Hij wil alleen maar dat we zijn grootheid kennen, zoals we die zien in Sint-Paulus en in Magdalena, en dat we Hem in zijn schepselen loven.

4. Men zou kunnen zeggen: die dingen lijken ónmogelijk en het is goed de zwakken niet te ergeren. Maar er is minder aan dit ongelof verloren dan wanneer zij, aan wie God deze genaden schenkt, zouden nalaten er voordeel uit te halen. Zij zullen Gods gunsten genieten. In hen zal een grotere liefde ontwakken voor Hem die zo barmhartig is, die zo'n grote macht en majesteit bezit. Daarbij weet ik dat zij tot wie ik spreek dit gevaar niet lopen. Zij beseffen en geloven immers dat God heel wat grotere bewijzen van liefde geeft. Wie het niet gelooft zal het niet ervaren, ik weet het. God houdt er erg aan dat we geen grenzen stellen aan zijn werken. Dit mag dan ook nooit het geval zijn, zusters, bij diegenen onder jullie, die de Heer niet langs deze weg leidt.

5. Keren we dus terug naar onze mooie en prachtige burcht. We moeten kijken hoe er binnen te geraken. Het is net of ik een dwaasheid zeg. Het is immers duidelijk dat de ziel de burcht niet hoeft binnen te gaan, daar ze de burcht zelf is. Het lijkt al even dwaas, als tegen iemand die zich in een plaats bevindt te zeggen dat hij er moet binnentreden. Maar, begrijp me wel, er zijn verschillende manieren om er te ‚zijn‘. Velen bevinden zich op het plein van de burcht, daar waar de wachtters zich ophouden. Ze stellen geen belang in het naar binnen gaan. Ze beseffen niet wat er in die kostbare plaats te vinden is, ook niet wie er woont en evenmin hoeveel zalen er zijn. Waarschijnlijk heb je al ooit bemerkt hoe sommige gebedenboeken de ziel aanraden in zichzelf te keren. Daarover gaat het precies.

6. Een groot geleerde zei me onlangs, dat wie niet bidt te vergelijken valt met een verlamd of gebrekkig lichaam. Het heeft handen en voeten maar is niet in staat ze te richten. Zo bestaan er zielen, in die mate ziek en gewond bij het uiterlijke te vertoeven, dat er niet aan te verhelpen valt. Ze kunnen blijkbaar niet in zichzelf keren. Ze zijn zodanig gewoon alleen maar om te gaan met het ongedierte en de beesten rondom de burcht, dat ze er reeds erg op gelijken. Ook al zijn ze van nature zeer rijk, bekwaam om met niemand minder dan met God te praten, er is geen oplossing voor. Gaan deze zielen geen moeite doen hun grote ellende te leren kennen en te verhelpen, dan zullen ze in zoutzuilen veranderen door het hoofd niet naar zichzelf te keren. Zo vingend het de vrouw van Lot door om te zien.

7. Immers, voor zover ik het kan begrijpen, zijn het gebed en de overweging de toegangspoort tot de burcht. Ik bedoel dan evenzeer het inwendig gebed als het mondgebed, want wil er van bidden sprake zijn dan moet er ook overwogen worden. Bedenkt men niet tot Wie men spreekt, wat men vraagt, wie het is die vraagt en aan Wie men vraagt, dan noem ik dat, ook al worden de lippen nog zo sterk bewogen, geen bidden. Het is waar, soms kan er gebed zijn zonder die zorg, maar dan is het omdat men het gewoonlijk wel doet. Wie gewoon is tot Gods Majesteit te spreken als tot zijn slaaf, wie zonder erop te letten of hij zich verkeerd uitdrukt maar zegt wat hem op de tong komt, of wie het van buiten leert om het maar te herhalen, die bidt volgens mij niet. Geve God dat geen enkel christen het zo beoefent. Op zijn goedheid vertrouwd ik, mijn zusters, dat niet één van jullie het op die manier doet. Je bent gewend met innerlijke zaken bezig te zijn en dat is hard nodig om niet in dergelijk, onredelijk gedoe, te vervallen.

8. We richten ons dan ook niet tot die verlamde zielen. Want, komt de Heer zelf niet om ze te doen opstaan, zoals Hij het deed met de man die dertig jaar lang wachtte bij de badinrichting, dan zijn ze er erg aan toe en verkeren in groot gevaar. We preken tot de anderen, tot hen die uiteindelijk de burcht binnengaan. Ze zijn

sterk door de wereld in beslag genomen maar hebben goede verlangens en soms, al is het maar nu en dan, bevelen zij zich bij de Heer aan. Ze bedenken wie ze zijn, maar gaan er niet dieper op in. Van tijd tot tijd in de loop van de maand bidden ze, daarbij vervuld van duizend en een dingen waar ze zich meestal in gedachte mee bezighouden en waar ze zo aan vast zitten; waar ze hun schat hebben daar is ook hun hart. Ze denken er wel eens over zich ervan los te maken. Die zelfkennis en de vaststelling op het verkeerde pad te zijn om de ingangspoort te vinden is al heel wat. Tenslotte gaan ze de eerste verblijven, die beneden zijn, binnen. Maar door al het ongedierte dat met hen meekomt kunnen ze de schoonheid van de burcht niet zien en er niet tot rust komen. Er binnentreden was reeds veel voor hen.

9. Wat ik zeg gaat je misplaatst lijken, mijn dochters, doordat je dank aan Gods goedheid, niet tot hun getal behoort. Je gaat geduld moeten oefenen wil ik je duidelijk kunnen maken hoe ik enige innerlijke aspecten van het gebed mocht zien. En dan nog... Geve God dat het me lukt over enkele ervan te spreken. Want wat ik zou willen doen begrijpen is erg moeilijk als men er geen ervaring van heeft. Heb je ervaring dan zie je wel in, hoe men niet anders kan dan het even hebben over wat de Heer je in zijn barmhartigheid moge besparen.

Levensbeschouwelijke sites:

www.pkn.nl	www.cgk.nl
www.reliwerk.nl	www.debijbel.nl
www.vrijzinnig.nl	www.vrijzicht.nl
www.protestant.nl	www.christelijkweekblad.nl
www.kerknieuws.nl	www.hetgoedeleven.com
www.refdag.nl	www.bruggenbouwers.com
www.statenvertaling.net	www.nieuwwij.nl
www.igniswebmagazine.nl	www.ikonrtv.nl

Bezoek aan Wil Bakker en Ger Jansen

(Derk & Mia Rozema)

De regelmatige kerkbezoeker zal het zijn opgevallen dat Wil Bakker en Ger Jansen al vele maanden niet meer in de kerk zijn geweest. Daarom hier een toelichting.

Wil Bakker en Ger Jansen zijn deze zomer op 6 juli weer vertrokken naar het chaletje van Wil in de bossen van Hellendoorn. Daar gaan ze elk jaar in de zomermaanden naar toe. Al jaren bezoeken we hen vervolgens op 8 juli in Hellendoorn. Dan is Wil namelijk jarig. (Dit jaar is ze 80 jaar geworden).

Door vergeetachtigheid van beiden was er echter het nodige fout gegaan. De kinderen van Wil hebben daarom geregeld dat ze werden ondergebracht in een bejaardenhuis in Delden. Wij hebben hen daar op 23 november bezocht.

Ze zagen er goed uit en genoten van het vele bezoek dat ze kregen van kinderen en kleinkinderen. Wij hebben hen de groeten over-gebracht van de kerkgemeenschap in Denia en het nodige verteld over de jubileum activiteiten van de afgelopen periode. Wanneer (en of) ze weer terug komen naar Spanje is nog onduidelijk. Hun adres is:

Molenstraat 1, (app. 21), 7491 BD, Delden, Paises Bajos.

Nieuwwij: Dé website op het gebied van religie en samenleven in Nederland. Nieuwwij verbindt de verschillen.

Mededelingen:

Onze sociale projecten zijn:

- * Dominicaanse Republiek,
- * Ooghulp Wereldwijd,
- * Lilienefonds en Oikocredit.

Collectes voor de diaconie gaan naar de **Voedselbank** in Denia (naar mensen die door de crisis onze hulp hard nodig hebben).

• Predikant

In dec. en jan. is ds. Paul Saraber onze predikant. Indien u prijs stelt op huisbezoek verzoeken wij u dit telefonisch of in de kerk zelf te melden bij de predikant.

• De **Kerkband** komt meestal medio van de maand beschikbaar. Wilt u een bericht ontvangen zodra de Kerkband beschikbaar is op de website (en uw emailadres is bij ons nog niet bekend), stuurt u dan een email aan de secretaris van de kerkenraad (zie onder). Kopij voor de redactie van de kerkband kunt u sturen aan hetzelfde adres.

De volgende Kerkband komt (D.v.) 24 januari uit.

• **Mutaties:** Als er veranderingen optreden in uw persoonlijke gegevens in Spanje, Nederland of België, wilt u die dan doorgeven aan de secretaris (zie onder).

• De **kerkenraadsvergadering** wordt in principe gehouden op de 1ste maandag van de maand. Als u iets wilt inbrengen, dan ontvangen we graag de stukken twee dagen van te voren.

Email secretaris: ned.int.gem.denia@gmail.com

Nederlandse interkerkelijke gemeente te Denia

Reg.no. 016034 C.I.F.: R-0300445D

Kerkgebouw:

El Arca de Noé,
Calle Sanchis Guarner 9, 03700 Denia.

Kerkdiensten:

Elke zondag om 11 uur (aansluitend koffie/thee drinken)

Pastorie,

tevens correspondentieadres:
Carrer Aristeu 23, Marquesa 1, 03700 Denia

Predikant:

Bezoek graag telefonisch aankondigen
tel. 96 578 5045 of 655 520 864 (mobiel)

Kerkenraad:

Voorzitter:	Cor Pors, Javea,	Telefoon:	96 646 0841
Vice-voorz.	Henk de Jong, Javea		60 938 7739
Secretaris	Derk Rozema, Javea,		68 671 7454
Penningm.	Piet v.d. Brugge, Benissa		96 574 8970
Lid.	Ypie Draaisma, Benissa		96 574 7431
Chris de Jong	Teulada (Huismeester)		67 772 9509
Bert Boxtart	Javea (red. Kerkband)		67 636 0501
1 vacature			

De emailadressen van de kerkenraadsleden vindt u op de website.

Organisten:

Edo Luynenburg	96 575 6547
Chris Ooms	96 578 3694
Cor Pors	96 646 0841
Peter Neeteson	63 497 9620 of
	0031-622413706

Hulp in nood:

Martine Gerth	96 579 5152
Ati de Jong	63 023 8424

Website:

www.kerkdenia.nl

Email:

ned.int.gem.denia@gmail.com

Vrijwillige bijdragen:

Spanje:

Bankrelatie: BBVA. te Javea.
IBAN: ES23 0182 0142 0002 0150 5998
BIC: BBVAESMM

t.n.v. Iglesia evangélica en Denia

Nederland:

Bankrelatie: ING te Geldrop
IBAN: NL50 INGB 0004 2235 67
BIC: DLBKNL2A

t.n.v. Kerkvoogdij Ned.int. gem. te Denia